

Iz Sokratovega življenja.

II.

Neki drugi Atenec, ki je peš prišel s kmetov, je tožil Sokratu, kako ga je utrudila dolga pot.

„Ali te je suženj dohajal?“ vpraša ga modrijan.

„Da.“

„Ali je kaj nosil?“

„Težko culico.“

„No, potem je gotovo tudi jako truden?“

„O ne, čisto nič; takoj sem ga z nekim naročilom zopet odposlal iz mesta.“

„Vidiš“, mu reče Sokrat, „ti si bogat in svoboden, toda slab in razvajan; tvoj hlapec pa je siromak, toda je tudi zdrav in močan. Kaj praviš, kdo izmej vaju je srečnejši?“

III.

Vsak dan se je zbirala pri Sokratu cela množica ukaželjnih ljudij. Po celem Grškem so govorili o slavnem možu, in to zlasti tedaj, ko je delfiško proročišče reklo, da je on najmodrejši človek na svetu. Ponižni Sokrat pa si je tolmačil te besede tako, da je zato modrejši od drugih, ker jedini on vé, da nič ne zná, a drugi si domišljujejo, da mnogo znajo, pa tudi nič ne vedó.

Iz zaklada naših pregovorov.

9. Kakor se v gozd kriči, tako se odmev glasi.

Pomen tega pregovora nam kaj lepo pojasnuje povestica nepozabnega mladinskega pisatelja Krištofa Šmida.

Jurče še ni nič vedel o jeku. Nekega dne skače po zeleni livadi in zavpije: „Ho, hop!“ In precej je slišal iz bližnjega gozdiča ravno tako: „Ho, hop!“ Jurče se temu zelo čudi in zakliče: „He, hej! Kdo si?“ Glas se zopet ravno tako zasliši: „He, hej! kdo si?“ Jurče zavpije: „Ti si neumnež!“ in — „ti si neumnež!“ je odmevalo zopet iz gozda. — Jurče nejevoljen radi tega, ponavlja čimdalje grše psovke, ki se mu pa vse zopet povrnejo iz gozda. Mislil si je, da se kak drug deček ž njim šali in norčuje. Po vsem gozdu ga išče, da bi se maščeval nad njim, pa ne najde nikogar. — Domov prišedši toži svoji materi, da se je v gozdu skrnil hudoben deček, kateri ga je zelo razžalil z grdimi priimki. Mati odgovori: „Jurče, to pot si se sam izdal. Nič drugega nisi slišal, nego odmev svojih lastnih besed. Ko bi bil ti v gozd klical prijazne besede, bil bi tudi iz gozda slišal prijazne besede.“

Tako je tudi navadno v našem vsakdanjem življenju. Obnaša drugih ljudi proti nam je večidel le odmev naše lastne obnaše proti njim. Ako se mi prijazno in uljudno obnašamo proti drugim ljudem, obnašali se bodo tudi oni prijazno in uljudno proti nam. Ako smo pa mi do drugih neuljudni, surovi in neotesani, ne smemo tudi mi pričakovati boljšega od drugih.

10. Zgodaj se ostri, kar hoče trn biti.

Kdor je natančneje opazoval rastline, kako rastejo, je lahko videl, da se mnoge le malo izpreminjajo ob svoji rasti ter imajo že prav majhne take znake, da jih je lahko spoznati in ločiti drugo od druge. Kmet, n. pr. loči žita takoj, ko pogledajo iz zemlje; že po travici pozna, kaj je pšenica, kaj ječmen, rž itd.

Vendar to je težje razločevati; zato si pa pregovor ni izvolil žita, marveč trn za primero. Trn pa že zgodaj kaže ostre bodice, ki potem rastejo in se še bolj ostrijo. Pregovori pa kaj radi primerjajo pojave v naravi s pojavi v človeškem življenju. Torej pomeni pregovor: „Zgodaj se ostri“ itd., da lastnosti, ki jih kaže človek v detinskih in otroških letih, mu kaj rade ostanejo tudi v poznejših letih, ali kakor pravi sv. pismo: „Mladič, vaje svoje poti, tudi pozneje od nje ne odstopi.“

Ker se pa trn prišteva slabim in škodljivim rastlinam, zato se ta pregovor navadno rabi le v slabem pomenu, češ, če je že otrok strasten in zloben, kaj bode šele v poznejši dobi!

Čitanje po številkah.

(Priobčil „Internus.“)

Zamenjavaj vsako številko z isto črko ter beri besede nastopnega pomena:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0, neke vrste potnik, ki išče zabave;

1 2 3 4, manjša gora;

1 6 9 4, nerazrezan kruh;

1 5 2 9 4, gora v Arabiji;

2 3 4 7, povodna žival;

2 3 4 9 8, krepčilen sad;

2 5 8 7, žensko ime;

2 5 4 9 0, odpravlja pot;

3 6 5, neka prst;

3 8 4 7, del hiše;

4 5 2, gozdno drevo;

4 5 6 1 7, nadležna žival;

4 9 2 3 6 5, naslov knjige;

5 2 9 1, drevo;

5 2 9 6, velika ptica;

6 3 0 9, del obraza;

6 3 2 7, godbeno orodje;

6 3 8 7, žensko ime;

6 9 0 7, vzvišen prostor v cerkvi;

7 4 9 6, občeznana oseba iz sv. pisma;

7 6 3, veznik;

8 3 4 9 6, detečja postelja;

8 5 2 7, začetek dneva;

9 1 7, medmet.

(Rešitev in imena rešilcev v prih. listu.)

Nasveti.

IV.

Ko bližnjik te pomoči prosi,
Pomagaj — križem rok ne nosi,
Z besedo modro ga tolaži,
In pot mu v boljše dni pokaži.

V.

Lastnost, ki spremljaj te do groba,
Nezmajna bodi ti zvestoba,
In naj hrumé navali jezni,
Ti moško v sveti stoj ljubezni!

Ciril Vuga.

Rešitev zastavice v 8. številki:

Job — boj.

Prav so uganili: Adamič Dana in Mira, nadučit. hčerki, Adamič Radivoj, dijak na realki v Ljubljani.

Rešitev „Rebusa“ v 8. številki:

Barbara.

Prav so rešili: Gregorc Jožef, učencev v Novem mestu; Gantar Ivanka in Anica, učenki na Čatežu; Štrozer Konrad, Rojnik Jož., Prislán Blaž, Črmošnik Jož., Perger Fr. in Miha, Zagoričnik Vinc., Novak Ant., Travner Karol, Turšek Alojz, Korun Karol in Jan., Muhovec Aleks., Grah Ferd., Rovšnik Fr., Pečevnik Avg., Grabner Jernej, Cilinšek Jož. in Jan., Uratnik Ant., Lešnik J., Plaskan J., učenci II. razreda v Braslovčah; Planko Alojzija, Cizej Alojzija, Cigler Antonija, Perger Alojzija, Vodlak Anton., Vodovnik Mar., Stakne Franca, Rojnik Helena in Ivana, Matko Jera, Trglav Mar., Usar Mar., Omladič Franca, Turnšek Anton., Rojnik Mar., Rovšnik Mar., Rizmal Neža, Ludvik Kristina, Planko Mar., Muhovec Terez., Plaskan Lizka, Baš Tončka, Sporn Mar., Kraševac Pavla, učenke II. razreda v Braslovčah; Hladnik Fran, dijak na počitnicah v Idriji.

Oboje so prav rešili: Šlamberger Inka in Nuška, učenki v Kranju; Rebek Marij-Ant., drugošolec v Trstu; Paulšek Karol, učenec v Račjem; Turšič Vinko in Ravnih.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h. — Uredništvo in upravnništvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Eršič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.